

Kjære Russlandsvenn!

oktober 2004

Ny storsatsing i Sibir

Før min kone Else-Britt og jeg dro til Sibir i sommer planla vi å treffe Vadim Livinjuk. Han er leder for litteraturarbeidet i hele Øst-Russland. Det var han som forandret på våre tidligere planer om å gi litteratur til 78 menigheter, og i stedet dele bøkene mellom alle de 200 menighetene. Han er en slags "traktor" som virkelig arbeider hardt, og med et klart mål i sikte. Flere litteraturevangelister! Fler bøker ut til det russiske folket! Det er nå vi har anledning å dele vår tro!

Bare for å 'først klarlegge noen navn så er Russland delt opp i to unioner innen adventist-samfunnet. Vest og øst. Grensen går i Uralfjellene. Unionen i øst heter ERUM, som betyr East Russia Union Mission. Selv om Sibir i seg selv er et kjempeområde er Sibir bare den nordre delen av unionen i øst. EURM har nå fem distrikter. Men som sagt er Vadim altså leder for hele unionen.

Vadim er en mann med store planer. Han er også en mann som virkelig er til å stole på, og siden vi ønsker å hjelpe Sibir akkurat nå, vil vi hjelpe ham i hans visjoner. Her er hans planer som han fortalte om i mai da vi traff ham. Vi lovte da å sponse disse prosjektene, og det har vi også gjort i løpet av høsten:

1. Å hjelpe det nye distriktet i Yenisey med å få opprette et boklager. Øst-Russland var tidligere delt inn i tre distrikter, men disse var så enormt store at man har delt om hele unionen i fem distrikter. Det innebærer at de to nye distriktene måtte skaffe seg nye kontorlokaler og boklager. Yenisey er et av disse nye distriktene. Et nytt boklager vil koste 40-60.000 kroner. Vi har gitt 35.000 kroner til dette lageret. Bøkene er allerede på plass og de nye lederne er meget takknemlige for den hjelpen vi i KRL kunne gi.

2. Det er nokså mange ungdommer i spredtliggende menigheter som har blitt nysgjerrige på hva det er å gå på husbesøk å selge

bøker. Noen er helt ned i 14-15 års alderen. Nå har Vadim organisert litteraturstevner på syv forskjellige plasser, med tanke på å innvitere unge adventister til å få en introduksjon og opplæring i kolportasje. Problemet er at de fleste av ungdommene kommer fra så fattige forhold at de trenger hjelp med transport og mat under det 10 ukers lange sommerstevnet. KRL har sponset 70 ungdommer med kr. 200,- hver. Tilsammen 14.000 kroner.

3. I hele Øst-Russland, har man med midler fra generalkonferensen kunnet ansette 40 nye misjonærer. Disse jobber nå som bibelarbeidere i små menigheter eller på steder der det ikke finnes noen menighet. Lønnen de får er 350,- pr måned. Problemet her er at det ikke finnes penger til litteratur. Derfor har KRL bevilget bøker til en verdi av 700 kroner til hver av de 40. Totalt kroner 28.000,-.

4. En helt ny idé. For å få opp misjonsvieren har Vadim sammen med unionsledelsen tenkt ut følgende: Å ansette et ektepar som reiser på besøk til de ulike menighetene. Sammen med 2-4 frivillige besøkere de en menighet i tre uker. I løpet av denne tiden får menigheten inspirasjon og informasjon om hva slags misjonsaktiviteter man i det hele tatt kan drive med. Hvert medlem kan så selv avgjøre om de vil bli engasjert og i så fall med hva. Den besøkende gruppen hjelper så alle interesserte i å sette det hele ut i praksis. Man har

En glad Vadim Livinjuk, til høyre, som bare MÅ gi Else-Britt og meg en gave hver, i takknemlighet for all sponning av litteratur til Sibir. Han er litteratur leder i ERUM (East Russia Union Mission).

allerede funnet de rette menneskene til dette. Aleksander Bondarenko med kone. Han er utdannet biolog og er en flink lærer. Hans måte å være sammen med mennesker på er enkel og uformel. Han er med andre ord en menneskekjenner og folk liker ham. Åndelig sett er han konservativ og lever selv et enkelt liv uten krav. For et år vil dette koste kr 35.000,-. Da inngår lønn til ekteparet og all transport. De frivillige er bare med i tre uker om gangen og bruker sin ferie til dette. Disse rekker bare å besøke en menighet. Så velges nye frivillige til å bli med til neste menighet. KRL har sponset 35.000,- til dette initiativet. Bare for noen få dager siden fikk vi melding fra Vadim om at ekteparet allerede har begynt og at de senere vil sende oss erfaringer og bilder.

5. Lengst i øst ligger Far East Siberian Conference. Hvis man skal si noe om hvor misjonsiveren er som størst i unionen, så er det i dette distriktet. De har i mange år brukt en mindre Toyota minibuss. Den er nå så velbrukt at Vadim spurte meg om hjelp til å kunne bytte den ut. Han mente at 35.000,- ville være nok og det har vi sendt ham. Nå i den siste mailen forteller han at de har funnet en brukt Hundai buss med 25 seter. Et fantastisk verktøy i Guds

arbeid. Den kostet det dobbelte, men de har klart å finne de resterende pengene et annet sted. I bussen er det plass til både mennesker, bøker og madrasser. Den 19. september dro de ut en gruppe litteraturovangelister til en by der det ikke er adventister fra før. Der vil gruppen besøke hvert hjem, tilby litteratur og bibelstudier. Gruppen takker på det aller varmeste for bussen.

Erfaringer fra misjonsbibliotekene

Som vi allerede tidligere har nevnt, har alle de 200 adventmenighetene i hele Øst-Russland fått bøker til sine misjonsbibliotek. Bare 20%

av disse menighetene har tidligere vært involvert i denne form for misjon. For de aller fleste er dette derfor noe nytt. Bibliotekene fungerer slik at medlemmer som ønsker, kan få tildelt noen bøker som de låner ut. De går fra dør til dør og tilbyr utlån. En bok blir da lest en måned i et hjem, neste måned i et annet, osv. På den måten forblir alle bøkene i menigheten og i tillegg får hvert medlem mange kontakter som de har anledning til å samtale med om bokens innhold. Her er noen korte uttalelser fra medlemmer som tar del i denne mobile bibliotekstjenesten.

Valentina Komleva fra Biisk

I blokken der jeg bor er det 51 leiligheter. I 14 hjem leser de regelmessig våre bøker. *Galina* f.eks. er en som leser med interesse. Hun har ikke så god helse, men vi har begynt å studere Bibelen sammen. *Galina* er en mamma som er kjempeglad for å kunne lese og lære mere om Jesus. Alt hun leser gjenforteller hun for barna sine.

Julia Pitinina, fra Biisk

Min mor er litteraturovangelist og selger bøker.

Hun har besøkt hvert hjem her i byen og hun møter så mange familier som ønsker å kjøpe, men ikke har råd til det. Nå er jeg ute og besøker de samme hjemmene og tilbyr gratis utlån. Utrolig mange har vært interesserte i å låne. To damer overrasket meg. Den ene tok boken først til hjertet sitt, deretter kysset hun den og sa: "I så lang tid har jeg lett etter bøker med åndelige verdier." Den andre sa: "Etter å ha møtt din mor, har jeg stadig tenkt på de bøkene hun hadde. Det finnes jo ikke åndelige bøker her på statsbiblioteket. Mens denne tanken var som sterkest, kom du som et mirakel med de samme bøkene."

Tatiana Kalipova fra Barnaol

Siden dette å låne ut bøker er noe nytt for oss alle i menigheten, var vi litt spente til å begynne med. Men etterhvert har mange av oss fått så fantastiske erfaringer. Ved første besøk lånte en dame en bok om bibelens profetier. Selv var hun overlykkelig over å få besøk. Hun var enig i absolutt alt hun leste. Ved neste besøk gav hun uttrykk for at hun så gjerne ville besøke menigheten vår. Etter dette har hun, Iraida Nicolaevna som hun heter, vært på alle møtene våre og har bedt om å få tilhøre menigheten og bli døpt. Hun synger ofte for oss i kirken. Tidligere har hun vært operasanger, derfor liker hun så godt å synges.

I et annet hus møtte vi et ortodoks ektepar, meget aktive i å forsvare sin egen menighet. Etter at vi fortalte at vi var adventister, ble de nok litt urolige fordi en slik sekt kunne ha innflytelse på dem. Ved neste besøk fortalte de at de var enige i alt det de hadde lest i bøkene de lånte. Nå var de interessert i å bli med på den møteserien vi nettopp skulle starte i adventkirken.

En annen dame, også ortodoks, lånte boken "Patriarker og profeter." Etter å ha lest den og forstått innholdet ville hun også bli med på møtene våre.

Pastor Nicolai Strienikov i Barnaol

Mens vi er ute på besøk møter vi så mange mennesker som trenger å snakke ut om

sine tanker, ideer og problemer. Mange åpner seg etter å ha skjønnet at vi er kristne. Folk har så forskjellige behov, derfor er denne oppgaven med å gå på husbesøk veldig viktig. Hele opplegget med misjonsbibliotek har blitt til en stor velsignelse for hele menigheten.

Barn liker også å låne. Ved noen anledninger har foreldrene forbudt barna å låne. Men siden barna og de unge så gjerne vil lese, tar vi sjansen og låner ut til dem allikevel. Etter at barn har lest bøkene, har vi snakket med foreldrene. Da har vi mer enn en gang sett en forandring slik at også foreldrene er blitt interesserte i å lese bøkene vi har.

Vi hadde nylig en møteserie i menigheten. Til å begynne med kom det 35 besøkende. De fleste av disse kom takket være misjonsbiblioteket. Siden vi reklamerte for bokutlån på disse møtene, fikk vi 80 nye lesere i løpet av de første 4 dagene. Alle de 118 bøkene vi fikk fra dere i Norge ble utlånt på 3 dager. Siden så mange ville låne, måtte vi kutte ned på lånetiden. Ja vi måtte t.o.m. be de som hadde lånt bøker i starten om å levere tilbake bøkene før lånetidens slutt. Vi måtte også be menighetens egne medlemmer om å låne ut sine private bøker, siden etterspørselen var så enorm. Takket være en spesiell kollekt – det kom inn hele 250 kroner – kunne vi kjøpe inn flere bøker med det samme. Jeg dro til boklageret på distriktskontoret for å kjøpe bøkene. Der kunne den SDA-damen som ekspederte fortelle at hun selv hadde gitt bort alle sine private bøker til sin menighets misjonsbibliotek. "Behovet for bøker er enormt også her i vår menighet," bekreftet hun.

Det er nå tre måneder siden vi startet med misjonsbiblioteket her i menigheten. Det er helt tydelig at den åndelige interessen er til å ta og føle på internt her. Siden vår erfaring har vært en så stor suksess ønsker jeg at flere andre menigheter også skal få kunne oppleve det samme. Vi ber for dette arbeidet, også om å få flere bøker. Vi er takknemlige for alt. La Gud velsigne alle som tar del i tjenesten for Ham.

Menighetsplanting i Russland

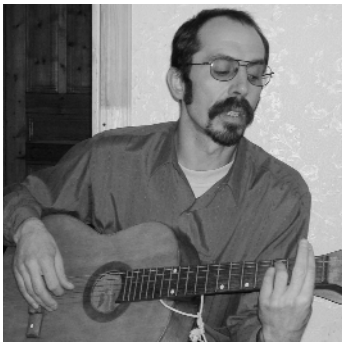
I mai og juni i år besøkte Else-Brütt og jeg Sibir for første gang. Den aller nordligste byen vi var i, Noiabrsk, ligger ca 250 mil nordøst for Moskva. Her møtte vi Sergei som er pastor i den lille adventmenigheten der. En ugift man med mange erfaringer som han gjerne forteller om. Les her om hans omvendelse og om hans målrettede plan om vinne mennesker for Gud.

Som en liten gutt hadde jeg egentlig en veldig sart samvittighet og hadde alltid lyst å være lydlig og gjøre det som rett var. Men av en eller annen grunn smakte jeg på de sterke drikkene. De fikk overtaket og jeg følte med som et riktig dårlig menneske. Jeg visste at hvis jeg tillot meg selv å fortsette med denne uvanen ville det ende med et helvete. I det militære ble det jo ikke noe bedre. For ikke å snakke om den tiden jeg jobbet i ØI- og spritfabrikken. Der fantes det jo alkohol overalt hele tiden.

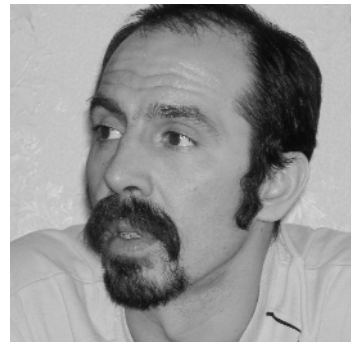
Jeg ønsket meg en venn som ikke drakk, men hvor kunne jeg finne en slik? Jeg lette men fant ikke én eneste en. I min leting etter noe bedre fant jeg en Bibel. Jeg besøkte den ortodokse kirken litt. Mens jeg hadde det som vanskeligst, døde en av mine venner av for mye drikking. I hans begravelse møtte jeg en dame som var baptist. I over et halvt år hadde jeg kontakt med henne. Hun lærte meg å be fra hjertet med egne ord. De andre på jobben syntes jeg var blitt helt sprø "En kjæreste på 75 år !!! - Ha ha ha." Det var jo nesten sant. Hun besøkte meg, og jeg likte å dra til henne.

Trangen til alkoholen forsvant sakte, men sikkert. Dette var jeg selv forundret over. Sammen besøkte vi flere kirkesamfunn. Hennes oppfordring var: "Du må selv ta en avgjørelse om hvilken menighet du skal tilhøre." Etter flere besøk i en karismatisk menighet, ville de innvie meg til forstander. På den tiden ante jeg at bibelens hviledag var den syvende dag, derfor avslø jeg det tilbudet. De sto på, bad for meg, salvet meg for at jeg skulle kunne tale i tunger, og velge å tilhøre deres menighet. Det kom ingen tungetale. Hjemme bad jeg mye om at Gud måtte lede meg i mine valg. Spesielt angående hvilken hviledag som var den riktige, lørdag eller søndag.

Så kom dødsbeskjeden. Min bestefar var død. På toget til begravelsen møtte jeg Ivan. Han var adventistpastor. Etter å ha snakket med han, besøkte jeg adventmenigheten der jeg bodde. Mitt første inntrykk var kjedsomlighet. Beklager men slik var det. Sabbatsskolen derimot var en interessant opplevelse. Noe slikt hadde de ikke i den karismatiske menigheten. Jeg fortsatte å besøke adventgruppen og forstod mer og mer dybden i

Pastor Sergei i Noiabrsk. Han både spiller og synger.

preknene. Jeg ble glad i menneskene på en dyper og mer inderlig måte enn i den karismatiske menigheten, der alt var basert på føllesladede sammenkomster. Etter tre måneder var saken klar. Dette var mitt åndelige hjem. I 1993 ble jeg døpt.

På denne tiden jobbet jeg fortsatt på salgssavdelingen i Øl- og spritfabrikken. Pastoren i menigheten min foreslo at "siden du allerede har erfaringer på salgsmarkedet, hvorfor ikke bytte ut salg av alkohol med salg av bøker?" Jeg tok denne utfordringen og gav Gud en sjanse. Jeg tenkte at "hvis det er dette jeg skal drive på med, så må Gud vise meg det." Etter dette valget begynte det å skje mange spennende ting.

Jeg kom til et hus med mine bøker. Der møtte jeg en lærer. Hun ble så begeistret over bøkene at hun foreslo at jeg skulle besøke klassen hennes neste dag, for å vise fram og fortelle om bøkens innhold. Dette var kristne bøker, og siden kommunismen akkurat var smuldret bort, var åpenheten for ny ideologi stor. Jeg kom til klassen, fortalte om Gud og om Jesus som vår personlige frelser. De lyttet, med store øyne og ører. Ja, de ble så interesserte at de absolutt ville ha meg tilbake allerede neste dag. Da jeg kom tilbake neste dag, fikk jeg vite at ryktet hadde spredt seg og at andre klasser på skolen også ville ha besøk av meg. Så nå var jeg opptatt både med bøker og barn.

I et nytt område som bokselger, eller litteraturevangelist, kom jeg bort i en annen skole. Akkurat det samme skjedde der. Jeg ble invitert til å fortelle om frelsesplanen for elevene. Da jeg fortalte til min mor, som også er lærer, om mine besøk på ulike skoler, tente hun også øyeblikkelig på idéen. Så derfor besøkte jeg også hennes elever, med akkurat det samme opplegget. Når så en venn av min mor hørte om dette, ble jeg invitert til en fjerde skole. På denne skolen var det en historielærer som tipset meg om en helt ny fulltids lærerstilling i kirkehistorie og etikk. Hun klarte og overtale meg til å søke, selv om jeg ikke har noen form for lærerutdannelse. Alt jeg hadde

av papirer var fra spritfabrikken. Det eneste som stod der var at jeg var flink til å skulke fra jobben og at jeg hadde fått sparken. Ikke noe å skryte av akkurat. Jeg bad til Gud om hans ledelse, "la din vilje skje". Siden rektor ville ha meg til skolen, skrev hun under på søknadspapirene — uten å ha lest kommentarene fra fabrikken. Men på ansettelseskontoret måtte de jo se alle papirene om meg og kunne ikke skjønne at jeg som ufaglært lærer, med en slik dårlig attest fra min tidligere arbeidsgiver, skulle kunne være et godt eksempel for barna på skolen. De ansvarlige for å ansette nye lærere ristet på hodene og kunne ikke skjønne at rektor hadde støttet denne søknaden. Men, hvis nå rektor hadde signert søknaden, så, ja, da må vi vel bare ansette deg!!!

Dette ble en ny epoke i min erfaring. Tenk å få bidra med åndelige lærdommer til så mange barnesinn! Tenk å få kunne forme slike små individer til å tenke selvstendig, ta egne valg, og å ta ansvar for sine egne bestemmelser! Dette var en meget interessant oppgave for meg. Hver time var omtrent som en Jesusentrert preken, og en apell om selv å velge det riktige. Denne lærerstillingen hadde jeg i tre år. Elevene var fra 5. til 11. klasse. Det aller mest interessante i mine øyne var at flere av elevene fortalte hjemme om det de lærte på skolen. Noen foreldre ble nysgjerrige og spurte om de også kunne få komme som deltakere på timene mine. Selvsagt var de velkomne! Så innimellom hadde vi foreldrebesøk. Andre foreldre ville heller snakke med meg individuelt. Da valgte vi å studere "Bibelens virkelige innhold" i hjemmene deres. Ei jente i 5. klasse fortalte at "jeg forteller for foreldrene mine alt du sier på skolen."

I 1996 kom det en journalist til skolen. Hun sa at hun hadde hørt en del rykter om at du "underviser i kristendom og etikk. Det har jeg aldri hørt om før. Hvorfor har dere en slik stilling her på skolen?" Vi snakket om dette en stund. Jeg fortalte om min omvendelse, men samtidig var jeg litt skeptisk til hennes egentlige motiv for å kontakte meg. "Var hun en vanlig journalist eller var hun en utsendt per-

Her er noen av medlemmene i adventmenigheten i Noiabrsk + to ungdommer som bare stakk innom, utkledd til klovner etter skoleavslutningen samme dag.

son med hensikt å finne ulovlige forhold?" Avisen kom ut med hennes artikkel. Overskriften var "Gud har rykket en mann vekk fra alkohol". Til min glede var det en rett igjennom positiv artikkel om Guds ledelse.

På somrene var jeg aktiv med barneleir ute i naturen. Der var det også foreldreløse barn fra ulike barnehjem. En sommer ble de ansatte på av et barnehjemmene som var med på leiren, så interesserte i min undervisning at de inviterte meg til sitt barnehjem etter leirens slutt. "Dessverre har jeg ikke anledning til det. Jeg har fulltidsarbeid på en skole og på min ledige dag besøker jeg en annen skole," forklarte jeg. "Nei, det spiller ingen rolle, hvor og hvor mye du jobber. Du MÅ bare komme til oss. OK, ikke lørdager men kvelder eller søndager!" var deres respons. Jeg klarte ikke å avsa et slik inntrengende ønske. Vi avtalte søndager. Etter noen gangers besøk fant personal-et ut at det er jo dårlig gjort at bare vi skal nyte godt av dette fantastiske som Sergei forteller. Det burde absolutt sendes i den lokale TV-kanalen. Som sagt, så gjort. Den ortodokse TV-stasjonen kom og gjorde opptak som ble sendt

ut i byen. De som gjorde opptaket, ble selv så begeistret at de tilbød regelmessige sendinger helt gratis. De tilbød meg også plass på deres presteskole. "Du er jo født her i byen, så det må vel passe deg utmerket," var deres kommentar.

Undervisningen min dreide seg alltid om Jesus og var på det personlige planet. Jeg er overbevist om at DET var grunnen til at så mange likte det som ble sagt.

Det er nå ca. fem år siden jeg forlot Orai. Det er navnet på byen der jeg var ansatt som lærer. Det som skjedde før jeg dro, var at flere av foreldrene til elevene mine, tok imot Jesus som sin personlige frelser. De ønsket å bli døpt og de dannet en liten adventmenighet som nå består av 15 medlemmer.

Dessverre måtte jeg slutte som lærer p.g.a. kutt i lærerstillinger og en øket motstand til dannelsen av adventmenigheten. Den lokale TV stasjonen har snudd holdningen fra å være positiv til direkte å motarbeide meg. De sendte en periode en kraftig advarsel til byens innbyggere: "Hør nå alle rektorer, lærere og foreldre. Det finnes en hvit prest her i byen som

besøker skoler. Vi vil advare mot denne farlige mannen. Han har en forferdelig innflytelse på byens barnesinn. Ikke la barna få kontakt med denne fienden.”

De siste årene har jeg jobbet som pastor. Jeg liker den utfordringen, men å være pastor her i nord er ikke så lett. Her i Noiabrsk i Nord-Sibir er det et kaldt klima, lange avstander og mange fiender. Men Gud er god, det finnes ungdommer her også som søker tilfredsstillelse i sjelen.

Sist vinter kom det en gjeng ungdommer som ville ha penger til sprit. Siden jeg ikke gav dem noe, truet de med å sette fyr på bilen. Neste natt fikk jeg en drøm. Jeg drømte om at noen forsøkte å starte bilen min. Jeg våknet, stod opp og gikk ut til bilen som var parkert rett utenfor leiligheten. Til min forskrekkelse, så jeg at den ene sidevinduet var knust. Bilen var full av papir, klar til å settes fyr på. Gud må ha sendt denne drømmen, for at jeg i rett tid kunne stanse disse ungdommene fra å ødelegge bilen, som jeg så sårt trenger i mitt arbeid. Neste morgen var det lapp på døren min. Der stod det: “Død til slemme mennesker!”

Etter denne februarnatten har ungdommene flere ganger kommet tilbake - rusket bort speilene fra bilen - bare for å vise at de fortsatt hater adventister.

Ved en senere anledning kom de med en jernstang for å forsøke å bryte seg inn. De en-

este som var hjemme denne kvelden, var to unge kvinnelige litteraturevangelister som var på besøk. Da hadde vi ikke enda fått installert telefon. Disse jentene var nok så oppskremte, men heldigvis gikk alt bra.

Litt senere, etter at vi hadde fått installert telefon, kom en nabo på besøk til min pastoreleilighet. Det var lett å se at han var påvirket av alkohol. Han ville låne telefonen, og fikk lov til det. Men så snart han fikk den bærbare telefonen i hånden, marsjerte han helt frekt ut på gata. Mens han ringte diverse dyre samtaler forsøkte jeg å ta telefonen tilbake. Siden han var en stor og sterk mann klarte jeg det ikke, derfor kontaktet jeg politiet. Etter en stunds venting kom så politiet. T.o.m de hadde problemer med å roe ned mannen, men til slutt fikk de stuert ham inn i politibilen og jeg fikk telefonen min tilbake.

Det er ikke bare han som er imot oss adventister. Flere av våre naboer banker i veggene når vi har møter her i leiligheten på sabbatene. De liker ikke å høre sangene. De liker ikke tanken på å ha en “farlig” sekt her i huset. En annen nabo har truet med “Jeg vil sørge for at deres eksistens vil ta slutt.” Det merkelige er at en ny russisk lov gir ham rett. Den sier at “hvis naboer blir forstyrret av kristen aktivitet i vanlige leiligheter, så har de rett til å klage.” Så hvem vet, kanskje vi i snar fremtid blir kastet ut herfra? Enda en annen nabo har truet med å sprengte leiligheten vår med dynamit. Det tar vi ikke så tungt. Hans leilighet ligger helt ved siden av, så i tilfelle vil han også ødelegge sitt eget hjem. ●

En vinkende pastor. Hun i midten liker også å komme på besøk til Sergei. Ruslan Drummi, til høyere, var vår tolk under reisen i Sibir.

Rimas omvendelse

Rima er en voksen dame på 65 år. Hennes omvendelseserfaring er et stort bevis på at Gud er en god Gud, samtidig som en ond makt forsøker å ødelegge oss psykisk. Rima har hatt en tøff periode der hun virkelig har hatt anledninger til å spørre seg selv om det i det hele tatt finnes en kjærlig Gud. Vi møtte henne mens hun var på besøk hos sin datter Lena, som er gift med pastor Roman i Megion. Dette er det hun fortalte.

I 1994, etter at markedsøkonomien hadde tatt over Russland, mistet jeg jobben. Men som de fleste russere gav jeg ikke opp så lett. Jeg startet som selvstendig næringsdrivende med å selge blomster ute på gata. Dvs jeg eide ikke blomstene, men fikk en del av fortjenesten etter salg. I tillegg til blomster solgte jeg også souvernirer. På denne tiden kom det en ny russisk lov som forlangte at alle selgere skulle levere kvittering ved hvert salg. Kassa-apparat ble innkjøpt, men før jeg rakk å lære meg å betjene den, kom det en kunde som kjente til den nye loven. Siden han ikke fikk en kvittering, satte han meg i en meget vanskelig situasjon. Jeg fikk en kjempebot. Denne boten var så høy, at jeg var nødt til å låne penger fra venner for å betale den. Den lille fortjenesten jeg hadde var ikke nok til å betale tilbake det jeg hadde lånt. Ansvarlig som jeg alltid ønsker å være, ville jeg jo selvsagt kvitte seg med lånet, men det var vanskelig.

Den 8. mai 1997 nærmet seg. Dette er en spesiell dag i mange land. Frigjøringsdagen. Denne dagen feires stort i Russland. Mange kjøper blomster til venner og kjære. Så også denne maidaag i 1997. Jeg forberedte dagen med å ha så mange blomster som mulig på lager, for å kunne få et godt salg. Gjelden hang fortsatt over meg som en verkebyl. Den 8. mai kom og det ble et knallsalg!! Etter dagens slutt var jeg sikker på at dette

var rekord. Bordene ble pakket sammen og ting ble ryddet unna etter denne lange arbeidsdagen. Trøtt og sliten, men samtidig glad over dagens salg, vandret jeg hjemover. Det jeg ikke visste, var at en mann fulgte etter meg på avstand. Han visste like godt som meg at vesken min var full av penger. Like etter at jeg hadde gått inn gjennom ytterdøren i blokken der jeg bor, slo han til. Rett i hodet, han tok veska mi med alle pengene og nøklene, og sørget for at jeg ble liggende i trappa med store smerter. Etter mye om og men klarte jeg å få en låssmed til å dirke opp dørlåsen slik at jeg endelig kunne få komme inn. Men hvilken tragedie. Nå mistet jeg ikke bare fortjenesten, men hele dagsomsetningen. Det var en fullstendig knusende hendelse. Hvordan skulle jeg kunne betale tilbake de pengene som ikke

Her sitter Rima, til høyre, sammen med sin datter pastor i Adventkirken

var mine? For å kunne gjøre det måtte jeg på nytt henvende meg til mine venner og låne enda mere penger. Den store frykten lå også der hele tiden om at tyven kanskje ville komme på besøk en gang til. Han hadde jo nøklene. Derfor skaffet jeg meg en slags beskyttelse mot alt dette. Den måten man gjør det på i Russland, er gjennom det vanlige forsikringsselskapet. Selskapet er mafiaen. De forlangte penger de også. Derfor måtte jeg i tillegg låne penger for å kunne betale dem.

Nå var jeg helt på randen til å gi opp hele livet. Jeg opplevde meg fanget økonomisk og psykisk. Jeg var fullstendig nedkjørt. Situasjonen tok strupetak.

Selv om jeg var døpt i den ortodokse kirken, gikk jeg sjelden dit og bad ikke i det hele tatt. Egentlig trodde jeg at det fantes en Gud. Derfor gav jeg ikke opp. Siden forholdene nå var blitt så vanskelige, begynte jeg å be. Jeg gikk ikke til noen kirke, men besøkte isteden en spåkone. Denne spåkona oppfordret meg til be. "Be om at Gud må hjelpe deg til å kunne hate den mannen," foreslo spådamen. Jeg gikk skuffet hjem, jeg ønsket jo ikke å hate noen, men å komme meg ut fra denne helt låste økonomiske situasjonen. Jeg gråt og sa: "Hvorfor Gud, skal livet være så vanskelig. Du vet at jeg ønsker å være ærlig i alt jeg gjør

- hvorfor har jeg kommet opp i denne situasjonen??" Noen venner foreslo at jeg skulle kjøpe noen ikoner for å be til dem. Andre venner foreslo at jeg skulle be til Maria. Jeg gikk til den ortodokse kirken og fant noen skrevne bønner der. Disse tok jeg med til spåkone igjen og spurte hvilken bønn som var best. Hun svarte at "Fader Vår er en bra bønn. Be den så vil alt ordne seg".

Tiden gikk og jeg og dattera mi, Lena, fikk en ny jobb. En butikkjobb. En dag mens jeg var ute i et ærend og Lena var alene i butikken, kom et menneske inn. Vedkommende presenterte en del bøker med kristent innhold. Lena ble interessert i de åndelige bøkene med en gang. Ikke bare én bok, men mange. Uten at jeg var tilseide kjøpte hun forbausende nok alle sammen ("Alfa&Omega-serien" på norsk). En ting er jo å være interessert i kristne bøker, men en annen ting er jo å kjøpe SÅ mange på en gang, samtidig som vi hadde den kjempegjelden som vi ikke hadde noen løsning på.

Min tanke var å selge hele leiligheten for å kunne betale gjelden. Vi averterte og avtalte å møte en interessert kunde neste lørdag. Dagen før så vi en annonse om noe kristne møter den samme lørdagen. Vi ble enige om at vi kunne rekke å gå på møtet først, før den andre avtalen. Dette første møtet med adventister var kjempeinteressant, spesielt for Lena som allerede hadde lest så mye fra Alfa&Omega-bøkene.

Noen netter senere fikk jeg en drøm. Der i drømmen så jeg adventistpastoren, og han lovt å hjelpe oss. Jeg ble så lykkelig fordi jeg tok for gitt at han ville hjelpe oss økonomisk. Når pastoren noen dager etterpå tilbød oss å studere Bibelen, skjønte jeg at drømmen hadde en åndelig sannhet. Han ville hjelpe oss, ikke med penger, men med å få fred i sjelen. Til å begynne med var jeg redd når vi hadde

Lena, sin datterdatter og svigersønn Roman som er i Megion i Sibir.

disse studiene. Jeg skjønnte så vel at denne informasjonen ville kreve nye valg av meg. Nye personlige avgjørelser. Jeg bestemte meg for ikke å jobbe allerede den nestfølgende sabbaten. Gud velsignet det hele. Vi leste og studerte. Det var en nytelse å få oppleve at Jesus ble en virkelighet både for meg og Lena. Neste sommer, 1999, ble vi døpt. Sønnen min, som nå (2004) er 15 år er også med i menigheten. Han leser og ber på egen hånd.

Vi kom aldri så langt som til å selge leiligheten. Isteden har den blitt forandret til samlingssted for vår lille adventgruppe. Vi er ikke så mange adventister her, så leiligheten vår er stor nok til møtene våre.

Når det gjelder den store gjelden, har Gud

løst det på en mirakuløs måte. Faren min som tidligere ikke var interessert i å hjelpe oss, har nå betalt alt sammen. Dere kan sikkert tenke dere hvilken lettelse det er endelig å få være befridd fra denne uforskyldte situasjonen!! Nå er jeg fri både åndelig og fysisk!

Bare noen timer etter at Rima hadde fortalt oss denne erfaringen, ringte telefonen. Beskjeden var kort. Faren som hadde vært syk en periode, var død. Tidlig neste morgen reiste hun fra dattera si Lena og hennes familie, for å ta fatt på begravellesforberedelsene og alt som hører med. Men freden i sinnet og sjelen vil aldri forlate henne. Må Gud være med Rima i all fremtid! ●

Salg av 70 “Mot historiens klimaks” på én gang

Pastor Roman i Megion jobbet selv som litteraturevangelist i flere år før han ble pastor. Han fortalte om en spesiell opplevelse, der han hadde 70 “Mot historiens klimaks” med seg og lurte på hvor han skulle begynne å selge.

Jeg bestemte meg for først å dra til lærerskolen i byen. Der møtte jeg historelæreren. Jeg viste han denne historieboken og han ble faktisk meget interessert i den. Han så grundig på den, både med og uten briller. Deretter kjøpte han den. Jeg ble jo selvsagt glad for det, men tok mot til meg sa videre: “Jeg har faktisk 69 bøker til med meg”. Læreren svarte kjapt: “Å ja, helt i orden. Elevene mine har time nå, men

den er faktisk slutt om barenoen få minutter. Gå inn i klasserommet når timen er over så kan du selv snakke med studentene.” Jeg takket for tilbudet og tilliten. Litt nervøst gikk jeg ut i gangen og med det samme døren åpnet seg til klasserommet gikk jeg inn og sa med høy stemme: “Som historiestudenter er dette en bok dere trenger.” Så visste jeg ikke helt hva jeg skulle si mer, men bad inne i meg. Så begynte jeg å pakke opp bøkene på et bord. Studentene strømmet til, og kjøpte. Da alle studentene var gått hadde jeg ikke en eneste bok igjen! Det var litt av en opplevelse! Men det er viktig å vite at Gud er med uansett hvor mye eller lite man selger. ●

Avis i eksplosjon

Menigheten i Yoskar Ola begynte i år 2000 med en egen menighetsavis. Interessen for denne månedlige kristne avisen, trykket på vanlig billig avisepapir, har de siste året vært eksplosjonsartet.

MÅNED	OPPLAG
mai 2000	1.000
mai 2001	6.000
mai 2002	10.000
mai 2003	25.000
mai 2004	56.000

Under vår reise i Russland nå i sommer fikk vi vite at opplaget for julinummeret var 78.000, for august 93.000 og september hele 98.000. Ikke nok med det. Adventistsamfunnets ledelse i Ukraina har blitt så facinerte over denne utviklingen at de fra sist sommer, 2003, selv har trykket det samme bladet i Ukraina. Deres opplag har allerede kommet opp i 85.000. Russisktalende både fra Hviterussland og Tyskland har nå nylig sendt inn sin forespørsel om å få tillatelse til å trykke denne avisen i sine respektive land.

Det stor spørsmålet kommer jo selvsagt: Hvordan kan slikt skje? Svaret er enkelt og klart fra pastor Samvel Grigirian som startet det hele. "I løpen av så lang tid har det russiske folk stilt så mange spørsmål. Spørsmål om det alminnelige liv og om åndelige ting. Disse spørsmålene har ikke blitt besvart. Men i denne avisen er det massevis av levende vitnesbyrd om at Gud er aktiv idag og at han er tilstede i den vanlige hverdagen. Avisen er enkel, med enkle artikler som helt vanlige mennesker kan relatere seg til. Dette er grunnen til opplagsøkningen," fortelle Samvel. "En avdelingsleder på universitetet i Yoshkat Ola, det avisen blir laget, ringte og takket på det varmeste for alle de enkle erfaringene. Ja, menigheten her har så mye å gjøre og trenger mere plass, slik at de nå i år har begynt å

bygge et eget hus. Nå er hele kirken beslagnlagt. I tillegg til mye arbeid på byggingen, mottar de minimum 450 brev hver måned som også skal besvares. Vi i KRL skjønner at de trenger både økonomisk hjelp og villige hender og hoder. Vi vil snart motta en skriftlig forespørsel om vi kan hjelpe til. Det planlegger vi å gjøre. ●

Her er den idérike pastor Samvel.

HVEM SOLGTE BØKENE?

Det er mange erfaringer som kommer til oss i Norge fra Russland, siden vi hjelper mange kolportører. Det er ikke mulig å skrive ned alle sammen, men jeg har sånn lyst til å ta med dette miraklet som Dmitri Tischenko opplevde.

Han var i byen Vingapur og skulle levere noen bøker som allerede var bestilt. Han kom til den damen som hadde bestilt en helsebok og en Bibel. Inne i seg hadde han et stort ønske om at denne damen i tillegg også kunne akseptere en av de andre bøkene med åndelig innhold. Derfor bestemte han seg for å gi henne "Mot historiens klimaks" gratis. Hun ble selvsagt overrasket over hans interesse for å gi henne en gratisbok. Kanskje hun tenkte: "Hvis han virkelig er så interessert i at jeg skal ha den boken, da må jeg vel kunne betale den selv." I hvert fall, hun insisterte på å betale den. Dmitri sa da til henne: "Hvis du virkelig har råd til å betale den selv, hvorfor ikke kjøpe hele Alfa&Omega-serien?" Hun så på bøkene og syntes at det var en god idee. Så dermed kjøpte hun hele serien. Av bare glede over at hun kjøpt hele serien gav Dmitri henne en annen bok gratis. Men å ta imot en gratisbok fra en student som ikke hadde en fast inntekt, nei det ville hun ikke. Dermed betalte hun for den også. Nå ble Dmitri selv litt bestemt. Han ville for enhver pris gi henne en gave siden hun hadde kjøpt SÅ mange bøker. Så han rakte henne enda en bok og sa at "Denne må

du ihvert fall akseptere som min personlige gave til deg." Men det virket som om hun var like bestemt. Hun måtte bare betale den boken. Og også neste bok.

Damen bare smilte av lykke. Noen hadde besøkt henne. Vist omsorg. Selv kunne hun nesten ikke forstå at hun hadde kjøpt SÅ mye på en gang. Det kunne heller ikke Dmitri. Men hvem var det egentlig som solgte disse bøkene. "Jeg er overbevist om at Guds mirakuløse styrke var tilstede," forsikrer Dmitri. "Han ønsker å arbeide gjennom oss og for oss." ●

STIFTELSEN

Kristen Russisk Litteratur

Organisasjonsnummer: 981 760 345

v/ Dag Norlin, 3330 Skotselv • Telefon: 32 75 67 75

Postbanken: 0530 5288790 • Sparebanken Øst: 2220.55.35601

SMARTE IDEER

fra Zaokskii teologiske seminar

På Zaokskii, der alle russiske pastorer utdannes, kom man på en helt ny måte for å inspirere studentene til litteraturevangelistarbeidet. Nærlig å bruke én uke med alle de nye teologielevene til undervisning på dette området. Dette har både blitt planlagt og gjennomført nå i høst. På formiddagen hadde man ren undervisning og på ettermiddagen reiste man til to nærliggende byer for å sette det man hadde lært ut i praksis. Lederen for det hele som jobber på divisjonskontoret i Moskva, Wilmar Hirle, fortalte meg om denne ideen tidligere i sommer. Samtidig minnet han meg om at de fleste av disse studentene kommer fra fattige

kår og ikke har gode nok vesker til å kunne kolportere. Han lurte på om vi i KRL kunne tenke oss å sponse 50 vesker á 140 kroner. Det har vi gjort. Nå i etterkant har vi fått en overveldende positiv tilbakemelding. Hør her hva to av deltakerne opplevde.

Ruslan Titov, som var en av studentene, skriver i en liten hilsen til oss følgende: "Før jeg begynte å studere på Zaokskii var jeg faktisk imot dette med å selge bøker. Men etter å ha lest boken *Publishing Ministry* av Ellen G. White, ble jeg interessert i dette arbeidet, men litt redd til å begynne selv. Den første dagen vi skulle ut på husbesøk var jeg fortsatt nervøs

Glade ungdommer som akkurat har fått en smak av å være litteraturevangelister.

og redd. Men etterhvert som vi kom i prat med en del folk, opplevde jeg at det ikke var jeg som snakket, men en engel som var ved min side. Redselen forsvant. Frimodigheten og gleden strømmet inn i meg. Denne opplevelsen kom etter at vi hadde bedt sammen. Aldri før har jeg følt Gud så nær og så mye. Nå skjønner jeg at så mange andre i menigheten er litteraturevangelister.”

Dmitry Kucheryavenko er en annen av guttene. Han har følgende å fortelle: “Jeg vil virkelig takke Gud for den flotte anledningen jeg hadde, å få være med på dette lille kolportørkurset. Den første dagen banket vi på en dør oppe i et blokk. Vi hadde allerede solgt noen bøker før den dagen, og møtt flere hyggelige mennesker. Men her åpnet en dame døren og freste til oss: “Hva trenger dere for noe?” Vi svarte så høflig vi kunne med å introdusere oss selv og at vi var interesserte i at mennesker ikke var syke, men hadde det godt både fysisk og åndelig. Med sint stemme svarte hun: “Forsvinn, jeg klarer å ta vare på meg selv, jeg.” Det var ingenting som tydet på at hun ville snakke mer. Akkurat da overbeviste Gud meg om å bruke en annen vinkling. “Vent litt,” sa jeg, “vet du foresten hvor mye penger du kan spare på medisintgifter og hvordan du får det til?” “Nei, hvordan da?” var hennes øyeblikkelige respons. Vi tok frem boken *Hydroterapi* og forklarte at dette var akkurat den boken hun trengte. Hun tok i boken og begynte å lese. “Denne boken må jeg ha”, sa hun etter en stund, “her er jo faktisk løsningen på problemene mine.” Etter dette kunne vi snakke i vanlig samtale tone. Ja, hun kjøpte faktisk en bok til.

Etter denne erfaringen har jeg gjort meg opp følgende konklusjon. Før man sier farvel til et menneske som tilsynelatende virker uinteressert, må man forsøke, med Guds hjelp, å nå inn til hjertet og lokke frem en nysgjerrighet. Deretter finne løsninger på den reelle situasjonen. En pastor burde være en slags lege, som først viser til syndens problem, og deretter løsningen.” ●

Olga

Olga bor i byen Nishni Vartovsk. Hun er ikke adventist, men har nylig blitt kjent med den lille adventgruppen der. Hun var gift og har en sønn på 14 år. En juni-dag i 2002 skjedde det en tragisk

ulykke. Mannen som var drosjesjåfør fikk et kjøreoppdrag 30 km ut fra byen. Der er alt man vet. Bilen ble funnet 20 km fra hjemmet dagen etter, men mannen er sporløst borte. Politiet har gjort det de kunne med å spore opp gjerningsmennene, men saken er forsatt, nå to år etterpå, ikke oppklart. Man vet ikke hva som har hendt. Olga har hatt to vanskelige år. Hun kan ikke akseptere hendelsen. Hun er skuffet over Gud, hvis nå han finnes, og over politiet. Flere ganger har hun ønsker i ta livet sitt. Langt inne i sjelen skjønner hun likevel at det finnes en Gud, derfor har hun ikke gitt opp. De seks siste månedene har hun hatt regelmessig kontakt med andventgrupper her i byen. Hun trives her, og synes det er godt å ha så gode venner. Menigheten tror at Olga en dag vil ta imot Jesus som sin personlige Frelser. Det kan vi alle håpe på og be for.

Adventist i 47 år uten å vite det !!??

Vadim Litvinjuk, litteraturlederen i Øst-Russland, arrangerer ikke bare stevner for ungdom. I høst organiserte han flere andre litteraturevangeliststevner. Bl.a. et i Sentral Sibir distriktet. 70 mennesker var samlet der i 9 dager. På formiddagene hadde de undervisning og på ettermiddagene var de på dørene for å presentere våre bøker. Den nærmeste adventmenigheten var hele 20 mil unna. I løpet av disse dagene solgte vi en nokså stor mengde bøker. Allerede den første dagen fikk en av deltakerne oppleve noe helt fantastisk på et sted som heter Spassk.

Vedkommende kom inn til en dame på 79 år. Damen fortalte at hun noen dager tidligere hadde bedt Gud om å få en spesiell gave på bursdagen sin. Siden sønnen hennes kom på uventet besøk denne dagen, trodde hun at dette besøket var Guds gave. Til hennes overraskelse banket det på døren en gang til. Det

var en litteraturevangelist. Etter hvert som samtalen gikk, fortalte denne damen at hun helt siden 1957 hadde holdt sabbaten etter å ha studert Bibelen på egen hånd. En periode hadde hun besøkt baptismenigheten på stedet, men ble utelukket derfra nettopp fordi hun ville holde sabbaten hellig. Hun har i alle disse 47 årene ikke hørt om adventister i det hele tatt, men allikevel vært en. Vi kan jo bare tenke oss hvilken overraskelse og glede denne sammenkomsten var!! Helt på egen hånd hadde hun ut ifra å studere Bibelen funnet frem til både det med tiende og helsebudskapet. I tillegg har hun organisert en liten gruppe på 10 personer som hver sabbat kommer sammen for å støtte hverandre og å studere videre i Bibelen. Denne gruppen synger også. Tekstene er direkte fra Bibelen og melodiene har de selv laget. ●

Hilsen fra Oktiabrsk

Vi har mange ganger skrevet om den lille koselige menigheten i Oktiabrsk. I et brev skriver de litt om det misjonsarbeidet de gjør. I Nagorskaja, 35 km fra byen, har 5 mennesker blitt interesserte i bibelstudier. Alle fem ble døpt nå i juli 2004. På andre tettsteder er det flere som fortsatt studerer Bibelen med menighetsmedlemmer.

Under sine husbøsøk møtte de en foreldreløs gutt på 9 år. Guttens far drepte sin kone og nå soner han straffen. Gutten bor nå hos sin bestemor på 60 år, men hun har bare en pensjon på 300 kr/mnd. Gutten trenger sårt sko, derfor spanderte menigheten nye sko til gutten fra de pengene de hadde fått fra oss i Norge. ●

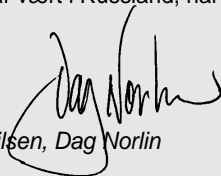
Viktig melding!

I nesten femten år har jeg nå vært engasjert med diverse hjelp til Russland. Det har vært en stor glede og oppmuntring for meg personlig, samtidig som det har krevd mye tid og energi. Av personlige grunner kommer jeg i løpet av neste år til å avslutte stiftelsen Kristen Russisk Litteratur. Jeg samtaler nå med andre som overveier å overta dette engasjementet. Som det ser ut nå vil dette gå i orden. Til neste utsendelse, ved nyttårstider, vil du få klar beskjed om hvem/hvilke personer som vil overta kontakten med de russiske adventmenighetene. Da vil du også få den lille kalenderen for 2005. Du vil også få vite hvilken dato overdragelsen vil skje.

Selv om jeg avslutter mitt engasjement planlegger jeg å reise til Russland neste sommer.

Jeg har ikke ord nok til å takke alle dere som har støttet KRL gjennom mange år, spesielt dere som regelmessig har sendt gaver. Hver gang jeg har vært i Russland, har jeg ønsket at alle dere givere skulle kunne være tilstede, oppleve takknemligheten som så mange mennesker har vist, både i form av ord, gaver, klemmer og tårer.

Med vennlig hilsen, Dag Norlin

STIFTELSEN

Kristen Russisk Litteratur

Organisasjonsnummer: 981 760 345

v/ Dag Norlin, 3330 Skotselv • **Telefon:** 32 75 67 75

Postbanken: 0530 5288790 • **Sparebanken Øst:** 2220.55.35601